

νάξουμε πώς έφυγε δ' Αράπη, ή τὰ φείδια σκοτωθήκανε, άμέσως ήμερώνεται ή όψη της, παύει τὸ φευγιό, τὰ ξεφωνήματα, και σ' άλλα μεταφέρεται δ' νοῖς της. Παράξενη μὰ όχι και σπάνια μορφή ύστερικής ύπνοβασίας είναι κ' ή ζωανθρωπία, ή τέλεια δηλαδή μίμηση ενός ζώου πάνω στο ύστερικό παραμύθιο, όπως στο πάρα κάτω ιστορικό βλέπετε:

Μιά κοπέλλα νόσπαντη και στην άρχή της γκαστριάς της, πάθαινε συχνά ύστερικές κρίσεις, με παραλογισμάτα και παραμυθία, που σε μεγάλη ταραχή φέρανε τὸν άντρα της. μ' όλους τούς άγιασμούς, τούς ξορκισμούς και τὰ εϋχέλια, δέν έπαυε ή δόλιξ νά δένεται, νά ξεφωνά, νά βλέπη βῶδι τὸν παππά, τὸν ούρνά σροντήλι! Κι όσο τούλάχιστο παραμύθιοσε άνθρώπινα, πότε μ' άγγελούς και πότε με δαιμόνους άνοίγοντας ψιλή κουθέντα, έμενε πάντα μιά κρυφή έλπίδα νά τή γίνουν μ' εϋχίς και ξορκίσματα. όταν όμως παρήχωσε τ' άγκύλι του δ' σατανάς κι άρχισε ή άρρωστη νά παραμιλά... γαίσινα, με τὰ τέσσερα περπατώντας και νιαουρίζοντας, έ! τότε πιά μείνανε ήσυχ' οί παππάδες και βρήκαν το μελλιά τους οί γιατροί! "Ένα βράδυ σάν τρελλός μ' έφώναζε δ' άντρας της: δίκολε! δέν ήτανε μικρό πράμα νά καμαρώνει τήν κοιλιά της με περηφάνεια κι από μαύρη ώρα νά τὸν γεννήση ζάρνου... άχτσόπουλα! Βρήκα τήν άρρωστη νά σέρνεται κατάχαμα με τὰ τέσσερα, νά νιαουρίζει, νά τσαγγρονάζ, νά γλύφει τὰ δάχτυλά της και νά τριβεται' άνάισθητη στα λόγια μας και σ' ό,τι γύρω της γενότανε, ζένο στο παραμύθιο της, πρόσζε μόνο στο ψι ψι που της έφώναζε, τὸ μόνο ταιριαστό στην τρέλλα της. "Έτσι δέ, εις δόξαν τὸ Πατρός' Ασκλήπιου, έγινε κι εγὼ μιά φορά κτηνίατρος.

Αυτὰ για τήν ιστορική ύπνοβασία. "Αν τώρα υποθέσουμε ότι με κάποιον τρόπο έμεις προκαλούμε σ' ένα πρόσωπο τὰ ίδια φαινόμενα, όπως τὰ περιγράψαμε πάρα πάνω, παρουσιάζεται κι άλλη μορφή ύπνοβασίας, με μιά μεγάλη διάκριση, τή δύναμη, δηλαδή, νά στρέφουμε τὸ παραμύθιο όπως θέμε, έξουσιάζοντας τὸ πνεύμα τὸ ύπνοβάτη μας. "Η μορφή αυτή ονομάστηκε ύπνοβασία ύπνοβασία και γι' αὐτὴν τὸ κεφάλαιο τούτο προορίστηκε.

(ἀκολουθεῖ)

Γ ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἑξωτερικὸ Φρ. χρ. 10

20 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίθκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχοδιόμου (Ὁφθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ Ὑπουργείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στο καπνοπωλεῖο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Ἑξ ἄρχεια) και στο βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντροπή του πληρόνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Μ Ε Ρ Ι Κ Ε Σ

Ιστορίες ποτέ δὲ παλιώνουνε. "Έτσι κ' ή χαριτωμένη ιστορία πούγινε τήν περασμένη βδομάδα στο ύπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, μ' άλλα λόγια τὸ ξυλοφόρωμα ενός τμηματάρχη από ἕναν βουλευτή, θά μείνει πάντοτε φρέσκια και θά μπορεί νά τήνε διηγῶται κανένας κάθε ὦρα και στιγμή.

Λοιπόν πὸς λίτε, ἀδέσφια ἐν Συντάγματι, ὁ τμηματάρχης Μπαλάνος ξυλοφορτώθηκε ἀλύπητα ἀπὸ τὸν βουλευτή Χρηστοδούλου. Κάποι φημερίδα τὸ ξυλοφόρωμα' αὐτὸ τὸ τιλοφόρωσε «σκυλοκαυγᾶ» και δέν εἶχε ἄδικο, ἀφοῦ δυὸ Συνταγματικὰ σκυλιὰ μαλώσανε γιὰ τὸ νόκιαλο, ἤγουν τὸ ρουσφέτι.

Ὁ βουλευτὴς τὸ ζητοῦσε γιὰ λόγου του, ὁ τμηματάρχης τὸ κρατοῦσε γιὰ τὸν φαπὶ του, κ' ἔτσι γκρί

ἀπὸ δῶ, γκρί ἀπὸ κει, πιαστήκανε στὰ χέρια—ἀπαράλλαχτα σάν τὰ σκυλιὰ, με μόνη τή διαφορὰ πὸς τὰ τελευτᾶ δέν ἔχουνε χέρια γιὰ νά δίνουνε μαγκουριές και γιὰ νάρπάζουνε ρουσφέτια.

Οἱ φημερίδες ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σκυλοκαυγᾶ βαλθῆκανε νά βροῦνε ποῖος φταίει ἀπὸ τούς δυὸ ὁ βουλευτὴς ἢ ὁ τμηματάρχης; Χαμιένος κόπος, ἀφοῦ και σ' αὐτὴ τήν περίσταση φταίει ὁ τρίτος, δηλαδή τὸ χαριτωμένο μας πολιτικὸ ξεχαρβάλωμα. "Αν δέν ἦτανε αὐτὸ ταναθεματισμένο στή μέση, ὁ βουλευτὴς δὲ θάπαιτοῦσε με τόση ἀδιαντροπία, ὡς νόμιμο δικαίωμα του, τὸ ρουσφέτι, κι ὁ τμηματάρχης—ποῦ εἶναι δὰ κι εδνοούμενος τὸν κόπτε—Πρωθυπουργοῦ μας—δέν θά τὸν τὸ ἀρνιότανε με τήν ἴδι' ἀδιαντροπία. Και τὸ κάτω κάτω, ἂν ἔλειπε τὸ ξεχαρβάλωμα' αὐτὸ, ὁ κ. τμηματάρχης, ὕστερ' ἀπὸ τὸ σκυλοκαυγᾶ, θάπαινε τὰ παπούτσια στο χέρι μ' ἕνα ὑπουργικὸ ἔγγραφο γιομῆτο πινέματα γιὰ τήν ἀεθδόμιον ἰπηρεσίαν του.

Τίποτα ἔμως ἀπ' αὐτὰ δέν ἔγινε. Ὁ τμηματάρχης μένει στή θεσοῦλα του, ὁ βουλευτὴς θά ζητάε-όλοῦναι τὸ ρουσφέτι του, και τὸ ξεβιδωμένο Ρωμαῖκο θά ζητάει τὸ ἔσρημο νά φτιάξει στόλους και σφραγίδες, με τέτοιους ὑπαλλήλους και με τέτοιους βουλευτᾶδες.

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Κυριακὴ τὸ κατ'αμεσήμερο ὁ κ. Πίνδαρος Βάλβης, πὸς ἀκούει και στόνομα Σταματάκης, λίγο ἔλειψε νά γαρμίσει τή ξώπορτα τοῦ γραφείου μας ἀπὸ τὰ λυσασμένα χτυπήματα.

— Μωρε, τί τρέχει; φωνάξαμε ὅλοι τρομασμένοι και πετάξαμε τὰ κηρόνια ἀπὸ τὰ χέρια μας, γιατί κείνη τή στιγμή, με τήν ἄδεια τοῦ κ. Σταματάκη, τρώγαμε.

— Τί τρέχει; Νά τί τρέχει!.. μὰς εἶπε ή ὑπερέτρια κατεβαίνοντας λαχανιασμένη τὰ σκαλοπάτια τῆς τραπεζαρίας. Ὁ κ. Πίνδαρος!.. Αὐτὸ τὸ βιβλίο!.. κ' ἔπεσε ἀνάισθητη στο πάτωμα σάν τὸν πάλαι Μαραθονομάχο.

Ὁ κ. Πίνδαρος!.. Μπα! Μὴ χειρότερα! Ὁ κ. Σταματάκης Βάλβης ντυμένος μασκαράδικα με τὸ κοστούμι τοῦ Πινδάρου!.. «Πινδάρου ἐπίπικαι, μεταγραφέντες... (ομοίως, βέβαια, εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων) ἐμμέτρως (κ. τυπογράφε, μὴ παραλείψεις γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, τὸ ρ και μὰ; τὸ κάνεις ἐμμέτρως) εἰς τήν νέαν Ἑλλη-

ή καθαρεύουσα. Και γιὰ νά γίνει τὸ δεύτερο «πρόδηλον» πρέπει ν' ἀποδείξει ὁ κ. Σκιας ἐκεῖνο πὸς δέν μπορεί, νά ποδείξει ότι τὸ θερμός, όταν πετάζει ἀπὸ τή γλώσσα τὸ ζεστός, θά μείνει ὁ θερμός, τὸν θερμὸν, τοῖς θερμοῖς, τὴν θερμὴν, αἱ θερμαί, τὰς θερμάς, και δὲ θά γίνει, τὸ θερμὸ, τὴ θερμὴ, τίς θερμῆς, οἱ θερμῆς. Βλέπετε πὸς εἶχα δίκιο πούλεγα ότι τῆς τελευταίας γνώμης τοῦ κ. Σκιας ή εξέταση θά φανερώσει τὸ γ' ἐπ' αὐτῆ τοῦ βιβλίου τή σοφία; Λέγαμε λοιπόν, ότι δέν ἀλλάζει, δέν ξεφρακνίζεται μιά γλώσσα όταν πλουτίζει ἀπὸ άλλες τὸ λεξικό της, ότι δὲ μεταμορφώνεται ή δημοτικὴ σὲ καθαρεύουσα, ἂν πάρει ἀπ' αὐτὴν ή ἀπὸ τήν ἀρχαία τίς ἀρβύλες, οὔτε ἂν κοντὰ στήν πόρτα τσεκώσει και τή θύρα τῆς καθαρεύουσας, οὔτε ἂν ἀλλάζει τήν «πόστα» με τὸ «ταχυδρομεῖο» και με τὸ «φαρμακεῖο» τή «σπεταζορία». Ἀρκεῖ, τὴν ἀρβύλην, και τὰς ἀρβύλας, νά τὰ πεῖ «τὴν ἀρβύλα» ἔτσι λέγετε, και τίς ἀρβύλες, νά μὴν πεῖ τὰς θύρας, ἀλλὰ τίς θύρες, και τὸ «ταχυδρομεῖον» και τὸ «φαρμακεῖον» νά τὰ λέει χωρὶς νῦ. Τώρα ἂν τὸ κάνει αὐτὸ ή δημοτικὴ ή ἂν όχι, ἀρκεῖ νάχει κανεὶς αὐτιά, και νά μὴν ἔχει τὸ παρατηρητικὸ τοῦ κ. Σκιας, γιὰ νά τὸ νοιώσει. Κεῖνάζτε τώρα πὸς βγαίνει ἀλήθεια και τᾶλλο πούλεγα, ότι τῆς τελευταίας γνώμης τοῦ κ.

Σκιας ή εξέταση, θάνα κι αὐτὴ κοντὰ στίς άλλες μιά ἀπόδειξη ἀκόμα γιὰ τήν ἀνακάλυψη τοῦ κ. Σκιας, τί ἀξία ἔχει. «Ἡ καθαρεύουσα, λέει ὁ κ. Σκιας, όχι μόνον νεκρά δέν εἶναι ἀλλὰ τουναντίον ζωντανότερα πάσης άλλης νεοελληνικῆς διαλέκτου, εἶναι δηλ. ή ἐπικρατεστέρα διάλεκτος τῆς σήμερον, ή μόνη ἑλληνικὴ γλώσσα τῆς κέρου» (*). Τίς λέξεις πὸς πῆρε ἀπὸ τήν δὴ ἐπικρατεστέρα ή ἀπὸ τήν ἀρχαία ή δημοτικὴ, τίς ἀλλάξε σύμφωνα με τή γραμματικὴ τῆ δικῆ της.

Τὴ λέξη λ. γ. λωποδύτης, πὸς εἶναι ἀρχαϊκὴ ὅσο παίρνει, τήν ἔκανε ὁ λαὸς κ' οἱ γραμματισμένοι μαζί ὁ λωποδύτης, τὸ λωποδύτης, τὸ λωποδύτη, τοῖς λωποδύτες, και ποτὲ βέβαια δὲ θάκούσατε νά λέει κανεὶς «βρέ σὺ λωποδύτα». Κι ὁ «ἀστυφύλαξ» πὸς δέν εἶναι λέξη ἀπὸ τὸ λαὸ φτειασμένη, ὡς τόσο στο στόμα τοῦ λαοῦ μόλις ἔπεσε, ἀστυφύλακας ἔγινε, κ' ἔτσι θά τὸν ἀκούσατε όχι μόνο ἀπὸ τὸ λαὸ, μὰ κι ἀπὸ τούς γραμματισμένους. Βέβαια δὲ λέω πὸς δὲ θάκούσατε ποτὲς ἀστυφύλαξ, γιατί μονάχα ὁ κ. Σκιας μπορεί νάχει τήν ἀπαίτηση, ἀφοῦ κάθε μέρα διαβάσει ὁ κόσμος «ἀστυφύλαξ» κι ἀφοῦ—τὸ σπουδαιότερο—πιστεῖται πὸς «ἀστυφύλαξ»

(* Σελ. 61.

εἶναι τὸ σωστό, μόνον ὁ κ. Σκιας μπορεί νά νομίζει ότι, γιὰ νά μὴν εἶναι διάλεκτος ή καθαρεύουσα, ἔπρεπε οὔτε νά κατορθώνει κανεὶς νά προφέρει τὸ «ἀστυφύλαξ». Τὸ ἴδιο μπορούμε νά παρατηρήσουμε γιὰ τή λέξη «φημερίδα», πούγινε στο στόμα τοῦ λαοῦ «ἐφημερίδα» και μάλιστα «φημερίδα» και πὸς θάκούσατε και τούς γραμματισμένους, ἂς εἶναι και φιλόλογοι, νά λένε συχνότερα ή «φημερίδα» παρὰ ή «ἐφημερίδα» νά ρωτοῦν ἀξάρνα «ἦρθε ή φημερίδα»; Τὸ ἴδιο γιὰ τή λέξη «κλητήρ» πούγινε κλητήρας, ὁ δικαστικὸς κλητήρας, τὸ ἴδιο γιὰ χίλιες δυὸ λέξεις πὸς ἀλλάζανε σύμφωνα με τή γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς, όταν ἀπὸ τὰ βιβλία μπήκανε στήν κλημερὴ ζωή. Τάντίθετο όμως φαινόμενο δέν τὸ παρατηροῦμε ποτέ, ἀφοῦ και ποτὲ δὲ γίνεται. Ὁ λόγος δέν εἶναι γιὰ κείνα πὸς γράφονται, ἀλλὰ γι' αὐτὰ πὸς λέγονται. Ὅσο και νά τεντώσει κανεὶς τυπικά του δὲ θάκούσει λέξη τῆς δημοτικῆς φερμένη στούς γραμματικὸς τύπους τῆς δὴ ἐπικρατεστέρας. Οὔτ' ἕνα νῦ δὲ θάκούσει σὲ φυσικὴ κι ἀπροσποίητη κουθέντα φυσικοῦ ἀνθρώπου, κολλημένο στο τέλος μιὰς λέξης, στο νερὸ λ. γ.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΗΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

νίδα φωνήν χάριν τῶν πολλῶν ὑπὸ Σταμακταίου Δ. Βάλθη ὑψηλοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κτλ. Βιβλιοθήκη τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας».

Σπουδαία τὰ πράγματα! Ἄς τὰ δοῦμε! Μπᾶ! ἡ εἰκόνα τοῦ κ. Κόντου! Κι ἀπέναντι μιᾷ φτωχοπροδρομικῇ ἀφιέρωσιν με τὸ ἀμίμητο «...ἐν λιποτάτη μιάλῃ ὑπ' ἀθηνῶν; χεῖρὸς περιδεῶς προσφερόμεναι». Τὸ χεῖρ τοῦ κ. Βάλθη δὲν εἶναι καθόλου ἀσθενές, καὶ νὰ μᾶς συμπαθᾶτε, ἀφοῦ λίγο εἰλεῖτε νὰ σπάσει τὴ πόρτα μας ἀπὸ τὰ χτυπήματά.

Παρακάτω τώρα, νὰ δοῦμε ἂν ὁ Πίνδαρος εἶναι στ' ἀλήθειαν μεταφράστῃ νόμιμη, καθὼς μᾶς βεβαιώνει ὁ μεταφράστης.

Πρώτη ὁδὸς:

Ὁ κ. Πίνδαρος εἶπε:

«Ἄριστον μὲν ἔδωκε»

Ὁ κ. Βάλθης κοροῖζει:

Τὸ ὕψος πάντων ἱερίων ὑπάρχει τῶν στοιχείων πρὸς τὸν συνήθη βίον». Φτάνει τόσο. Ἄπ' αὐτὸ τὸ κομματάκι φαίνεται ὁλοφάνερα πὼς ὁ κ. Βάλθης μᾶς ἐγέλασε, ἀφοῦ δὲν μετέφρασε ἀλλὰ διέλυσε τὸν Πίνδαρον, ἀπαρξάλλαχτα καθὼς κάνουν οἱ σπετσέρηδες πού σ' ἔνα δράμι σουμπλιμὲ βάζουν πέντε δικάδες, νερό, σὺν τὸ χρειάζονται γιὰ κλύσματα.

Γιὰ κλύσματα λοιπὸν κ' ὁ Πίνδαρος τοῦ κ. Βάλθη καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο.

Τέτι' ἀκριτὰ πράγματα δὲν κρίνονται. Γλέντιοῦνται μονάχα. Αὐτὸ κάνουμε καὶ μεῖς. Τὸ γλέντιοιμε, γι' αὐτὸ δὲ καὶ τήνε μακραίνουμε τόσο τὴν κοιλίαντα.

Τάπομεσήμερο λοιπὸν τῆς Κυριακῆς ἔτυχε νὰ μαζωχτοῦνε στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» οἱ κ. κ. Πετροκόκκινος, Παλαμάς, Ραμῆς, Ἀδάζος, Στασινόπουλος, Ἀντρεάδης καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι φίλοι (καὶ τοὺς ἀνκφέρουμε γιὰ νὰ ἴδῃ ὁ κ. Βάλθης ποιοὶ καὶ πόσοι θάμασαν τὸ ἔργο του!) πού πῆραν με σεβασμὸ τὸ πολύτιμο ξύγγραμμά στα χεῖρα τους, καὶ ἀποφάσισαν, με τὸν ἴδιον σεβασμὸ πάντα, νὰ τὸ πετάξουν στὸ καλάθι τῶν ἀχρηστων χαρτιῶν. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού τὸ πῆγαιναν, με βῆμα πένθιμο κηδεῖας νὰ τὸ θάψουνε στὰ παλιόχαρτα, ὁ Ἀντρεάδης φώναξε:

Σταθῆτε καὶ στὸ βιβλίον ὑπάρχει καὶ ἀφιέρωσις, γραμμὴν με τὸ χεῖρ τοῦ μεταφράστη, καὶ ὁ ἴδιος

με ἠρωισμό ἀξιοθαύμαστο, ἄρχισε νὰ τήνε διαβάζει:

Εἰς τὸν «Νουμᾶν», τὸν φίλον τῶν χυδαίων, προσφέρω τὸ βιβλίον μου τὸ νέον, ὡς νέον φῶς δεικνύον τοὺς κρημνοὺς, καθ' ὃν ἐθραύσθη ὁ χυδαῖος νοῦς— ἂν ἦτο νοῦς ὁ νοῦς τῶν Ἀγελαιῶν ὁ πλάσας Ἰνισσαν καὶ Παρθενούς!

—Νοῦς! Νοῦς!.. εἶπαμε ὅλοι ψκλτικᾶ, ἀντὶ νὰ ποῦμε ἄμην, σὺν τέλειωσι ἢ νεκρώσιμῃ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ.

Τὸ βιβλίον τὸ θάψαμε καὶ κάποιος ἀπὸ μᾶς πρότεινε νὰ στείλουμε στὸν κ. Ψυχῆρη (πού βρίζεται βανκυσώτατα στὸν ἔμμετρον πρόλογον, σὸ λογογραφικὸν εἰς τὸν ἔμμετρον πρόλογον παρόρημα, σὸ πρῶτον ἔμμετρον εἰς τὸ τοῦ προλόγου παρόρημα, σὸ δεύτερον ἔμμετρον εἰς τὸ τοῦ προλόγου παρόρημα, κτλ.) κάποιος λοιπὸν πού λέτε πρότεινε νὰ τοῦ στείλουμε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἐρρεῖ τὰ καλά. Πίνδαρος ἀπεσσοῦα. Βάλθη; κάκτανεν Ἀπορσίμενος τὴν χεῖρ δρᾶν».

Καὶ τὸ γλέντι τέλειωσε, με τὴν παροήγορη ἐλπίδα πάντα πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιβαλβὸς αὐτὸ πραξικόπημα ὁ Πίνδαρος θὰ σηκωθεῖ ἀπὸ τὸν τάφο του, ὅχι γιὰ νὰ πνίξει τὸν κ. Βάλθη, ἀλλὰ γιὰ νὰ παρηγηθεῖ τὸ ἔργο τοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κ. Μερκούρη νὰ τόνε διορίσει σκουπιδιάρη.

ΑΔΙΚΟ

εἶχαν οἱ «Καιροὶ» νὰ κοκκινήσουνε ἀπὸ ἀγανάκτησιν γιὰ τὴν παράστασι τοῦ Πολέου καὶ νὰ φωνάξουνε πὼς ἡ Κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ τὴν ἐμποδίσει, ἀφοῦ κάθε τέτια παράστασι μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ἀξιόλογα γιὰ προσβολὴ τῶν «Δημοσίων ἠθῶν».

Ἐχουμε μπρὸς στὰ μάτια μας καὶ τὸ καμαρώνουμε ἕνα φύλλο τοῦ «Φλέρετ», τὸν ἀριθμὸ 52, πού βάζει κάτου χίλιους Πολέου στὴν ἀδιαντροπικᾶ καὶ τὴν αἰσχροτήτα καὶ ἄλλους τόσους Ἰσοδινούς Κόσμοι καὶ «Μυστηριώδη ἀνάκλιτρα». Μονάχα ἡ «Ἰριγένεια ἐπὶ σραγῆν»—εἰκόνα καὶ στίχοι— καὶ οἱ «Ἐκκλησιαζούσες» τοῦ Κουρούπη πού κοσμοῦνε τίς σελίδες του, ἀντικαθιστοῦνε ἀξιόλογα ὅλες τίς αἰσχρὲς φυλλάδες πού ἡ Εἰσαγγελία καταδικάζει κ' ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν τους.

Κι ὅμως τὸ παρόφυλλο αὐτὸ διαλαλιέται στοὺς δρόμους ἐλεύθερα ἀπὸ τοὺς λούστρους καὶ ἀγοράζεται ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον καὶ διαβάζεται ἀπὸ μαθητῆς καὶ κοριτσάκια καὶ φέρνει ἔτσι τὴν ἀρρωστειὰ στὰ τρυφερὰ κορμιά, μορφώνοντας μιᾷ καινούρ-

για γεννιά μὲ σάπικα κορμιά καὶ με ψυχὴ φαύλη καὶ ἀρρωστιακή.

Δὲν πρόκειται γιὰ ἠθικολογία καὶ μὴ μᾶς παρεξηγήσετε. Πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρῶτερον πού εἶναι σφιχτὰ κολλημένο με τὴν ἐθνικὴ μας ὑπαρξὴ καὶ ἐν τὸ καλοζεταστέ, καὶ λίγο μάλιστα σὰ γιὰ τοὺς, θὰ τὸ βρῆτε. Στὴν Πολέου μπορεῖς νὰ μὴ πᾶς τὸ κοριτσι σου καὶ τὸ παιδί σου, ἢ καὶ ἐν τὸ πᾶς μποροῦνε νὰ μὴ καταλάβουνε καὶ τίποτε, νὰ μὴ βλαφτοῦνε δηλαδὴ, ἀφοῦ τάστετα τοῦ Πολέου εἶναι ἀπὸ κείνα πού λέγονται ἀντυμέν' ἀστειᾶ, πού σηκώνουν νερό, πού μποροῦνε δηλ. νὰ ζηγηθοῦνε καὶ ἀλλιώτικα.

Μὰ τὸ «Φλέρετ» σοῦ θάζει μπρὸς στὰ μάτια σου τὴν αἰσχροτήτα γυμνῆ, θεόγυμνη, καὶ γιὰ νὰ τήνε νοιώσεις καλύτερα σοῦ τήνε κορνιζάει σε λόγια πού κοκκινίζει κ' ἡ πῆξ ἑστειπωμένη πόρνη νὰ τὰ πᾶ.

Ἡ Εἰσαγγελία δὲν ξέρομε γιὰτι κάβεται με σκυρωμένα τὰ χεῖρα σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Μποροῦσε κάτι νὰ κάνει, ἀσοῦ μάλιστα ἔχει σὸ ἐνεργητικὸν τῆς τὸ ἀγαθὸ προηγούμενον τοῦ κ. Μπενῆ-Ψάλλη πού ἄλλοτε τὴ παρόμοια περίστασι ἔδειξε στοὺς κυρίους Φλέρεττες; πὼς ὑπάρχει καὶ Νόμος γιὰ νὰ ντύνει τίς θεόγυμνες; «Ἰριγένειες» καὶ νὰ βουλώνει τὰ στόματα τῶν «Ἐκκλησιαζόντων» Κουρούπηδων.

Ἄν ὁ κ. Λεβίδης θέλησε νὰλλάξουν τὰ πρόσωπα καὶ μᾶς ἔδωκε τὸν ἕξιο Εἰσαγγελία, ζήτησε θάρρος με τὸ Νόμο στὴ θέσι του καὶ καιρὸς πικὴ νὰ λειτοργήσει λίγο καὶ αὐτὸς ὁ ἔρμος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

ΑΡΤΟΤΙΝΑ

Ἄν δὴ κανεῖς τὰ ψηλότερα βουνὰ τῆς Ἑλλάδας, τὰ Βαρδούσια, θὰ καταλάβῃ τί ἐλεύθερον ἀέρα ἀνάπνεαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ πού εἶναι φωληλασμένο στὰ πλάγια τους. Ἀρτοτινὸς ἄνθρωπος, εἰλεγαν πρῶτα προκειμένου γιὰ δύναμι καὶ ἀνάστημα.

Ἄπο τέτιο χωριὸ δὲν ἔταν δυνατόν πρὸ νὰ βγῆ ἕνας Διάκος.

Μερικοὶ πού θέλουν νὰ συμβιβάζουν τὰ δύο χωρικὰ πού μαλιώνουν γιὰ τὸν Διάκο, λένε, ὅτι στὸ

*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ ττὸ 112 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ».

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

ΓΙΑΝΝΗ Α. ΚΑΜΠΥΣΗ

ΟΙ ΛΕΚΑΠΗΝΟΙ

Ὁ Κ. Μπλιώτης. Δὲν ἤρθαμε ὁὐ νὰκούσουμε ἄρρητ' ἀθέμιτα. Τὸ ἔνοσις πιστεῶν (Στὸν Περικλῆ). Τί γινόντασε λοιπὸν, κ. Περικλῆ, Προχτές ὁ Στάμος μου ἔγραψε ἐνθουσιαστικᾶ καὶ με ῥωτοῦσε γιὰ σὰς. Διάβασε ὅσα ἔγραψαν οἱ ἔφημερίδες...

Ὁ Περικλῆς. Δὲν ἔρω ποῖς τὰ ἔγραψε, ἀλλὰ πιστέψατε πὼς ἡ φαντασία του ἔλαβε πολὺ μέρος, κ. Μπλιώτη.

Ὁ Συνταγματάρχης. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ ἔφημερίδες διαστρέφουν πολλὰ τίς περισσότερες φορές. Ὁ κ. Περικλῆς ὅμως κ' ἔξω ἀπὸ τίς ἔφημερίδες ἐπίμισε μὲνθεουσισμὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Περικλῆς. Εἴχασιτῶ πολὺ, κ. συνταγματάρχα. Αὐτὸ τῶν ἔφημερίδων μάλιστα πού εἶπατε, τὸ εἶδα τελευταῖα ὁλοφάνερα. Μιᾷ μέρῃ ὁ Σμολένσκης μπρὸς καὶ σε πεντέξ δημοσιογράφους ἔτυχε νὰναφέρει γιὰ μερικοὺς πού λιποτάχτησαν δειλέτατα πρὶν τῆς μάχης τοῦ Βελεστίου,

*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ ττὸ 117 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ».

με τὴν πρόθεσι βέβαια νὰν τὰ κάμουν γνωστὰ στὸ κοινό, Αὐτοὶ ὅμως ἢ τὰποσιώπησαν ἢ τὰ διάστρεψαν. Εἴμουν μπροστὰ, κ. Συνταγματάρχα.

Ὁ Συνταγματάρχης (κατακόκκινος, πνίγοντας τὸ θυμὸ του). Αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι δὲ μποροῦ νὰν τὴ γνωρίζω, κύριέ μου. Εἴμωροῦ ὅμως νὰ γνωρίζω, πὼς ὁ κ. Σμολένσκης τὸ ἔπῃρε πολὺ ἀπάνου του, χωρὶς νὰ κάμει τίποτα πού νὰν τοῦ δικαιολογεῖ τὸ σῆκαμά του αὐτό.

Ὁ Περικλῆς. Μὲ συχωρήτα. Δὲν σὰς ἔνοσις ἀλήθεια, ἂν τοῦ ἀρνεῖσται...

Ὁ Συνταγματάρχης. Δὲν ἔχω τίποτες νὰν τοῦ ἀνηθῶ κύριε. Κι ἂν ἔκαμε κάτι, τοῦ τὸ ἐπέβαλε τὸ κατῆκον του νὰν τὸ κάμει.

Ὁ Περικλῆς (κόκκινος). Τὸ καθῆκον ἐπέβαλε ἐπίσης σ' ὅλους νὰ κάμουν κάτι, κ. συνταγματάρχα, καὶ δὲν τὸ ἔκαμαν. Εἶναι ὁ μόνος πού τὸ ἔκαμε. Τόση ἡ δόξα του πού εἶναι μοναδική...

Ὁ Συνταγματάρχης. Δὲν θέλω νὰ ἐκταθῶ, κύριε, σὲ συζήτησι, πού δὲν μου ἐπιτρέπεται, παρὰ μόνον με συνάδελφους μου νὰν τὸ κάμω...

Ὁ Περικλῆς. Οἱ περισσότεροι συνάδελφοί σας, με συχωρεῖτε, ἢ ἐλιποτάχτησαν ἢ δὲν πῆγαν καθόλου στὸν πόλεμο. Ἐγὼ, κ. συνταγματάρχα, με συχωρεῖτε, δὲν τὸ ἔκαμα, ἂν καὶ εἴμουν ἐθελοντής, χωρὶς ὄμο καὶ χωρὶς ὑπεκρώσῃ...

Ὁ κ. Μπλιώτης. Θὰ με ὑποχρεώσετε, ἀφήτετε αὐτὴ τὴ συζήτησι. Εἶναι λυπηρὴ πάντα. Ἀκόμα ὁ ἔθρος εἶναι ἐντὸς τῆς πατρίδος, δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κατηγοροῦμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Σὰς παρακαλῶ πολὺ.

Ὁ Περικλῆς. Ὁ Στάμος, κ. Μπλιώτη, πού βρίζεται τέρα;

Ὁ κ. Μπλιώτης. Στὴν Κύπρο.

Ὁ Περικλῆς. Στὴν Κύπρο; Ὁ κ. Μπλιώτης. Εἶταν ἀπὸ τὸν Ὀχτώβρη στὸ Κάιρο. Τὸ Φλεβῆρη ἐπῆγε στὴν Κρήνη κέκατσε καὶ, θάρρῳ καὶ στὸ Στρατόπεδον κάμποσο καιρὸ, ὡς τὴ μεγάλη βρομῆδα, ὅπου με τὸ διαβατήριον ἐνὸς Ἐγγλέζου δημοσιογράφου, πού εἶταν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἐπῆγε στὴν Παλαιστίνην στὸν Ἄγιο Τάφο. Ἐκεῖ πρωτόμαθε τὰ τοῦ πολέμου. Ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην τέρα εἶναι στὴν Κύπρο.

Ὁ Περικλῆς. Θὰ ἔρθει; δὲν σὰς γράφει;

Ὁ κ. Μπλιώτης. Δὲν πιστεῶ, δὲ γράφει τίποτες.

Ἡ Μάρθα (σὺν πρῶτα). Τῶνερὸ μου εἶναι νὰ πάγω στὴν Παλαιστίνην. Νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ἅγιο Τάφο. Πιστεῦστε σὰς, κ. Περικλῆ, στὴ θρησκεία; Βέβαια πιστεύετε, γιὰτι ἔχετε ψυχὴ, ἀφοῦ ζεῖτε. Θρησκεία εἶναι ἡ ἀντανάκλασι τῆς ψυχικῆς μας κατάστασις. Ἀνάλογα με τὴν ψυχικὴ μας κατάστασις κμαίνεται κ' ἡ δοξασίς τῆς θρησκείας. Τί σημαίνει αὐτὴ ἢ ἐκείνη; Ὅσο ἔχει κανεῖς ψυχὴ, ἔχει καὶ ψυχικὴς καταστάσις. Κι ὅσο ἔχει ψυχικὴς